

20 mai – 26 mai

Faceți cinste numelui de creștin!

Textul de memorat: „De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni.” (2 Petru 1:5-7)

Unul dintre lucrurile care ne frapază la Noul Testament este capacitatea scriitorilor de a condensa multe adevăruri într-un spațiu foarte limitat. Un exemplu edificator este 2 Petru 1:1-14, pasajul pe care îl vom studia săptămâna aceasta. În numai 14 versete, Petru ne dă învățături despre îndreptățirea prin credință, ne dezvăluie ce poate face Dumnezeu în viața celor care s-au predat lui Isus, ne vorbește despre adevărul uimitor că putem deveni „părtași firii dumnezeiești” și ne spune că putem scăpa de stricăciunea care este în lume prin poftă.

În continuare, el ne oferă un fel de catalog al virtuților creștine prezentate într-o anumită ordine. Fiecare virtute este urmată de altă virtute, apoi de alta și tot așa, culminând cu cea mai importantă dintre toate. De asemenea, el scrie despre ce înseamnă să fii în Hristos și să fii „curățit” de vechile păcate, după care aduce discuția despre asigurarea mântuirii, despre promisiunea intrării în „împărăția veșnică” a Domnului. Și, în final, referindu-se la moartea sa, atinge problema stării omului în moarte. În numai 14 versete, abordează o mulțime de adevăruri importante și profunde!

Duminică, 21 mai – O credință la fel de prețioasă

1. Citește 2 Petru 1:1-4. Ce spune Petru că am câpătat prin Isus Hristos? Cum este exprimată aici realitatea harului?

Petru își deschide epistola cu precizarea că le este destinată celor „care au câpătat o credință de același preț cu a noastră” (2 Petru 1:1). Cuvântul tradus cu „de același preț” înseamnă „de valoare egală” sau „la fel de privilegiată”. El spune că ei „au câpătat” această credință prețioasă, adică nu au câștigat-o prin eforturi sau prin merite personale, ci au primit-o în dar de la Dumnezeu. Sau cum scria Pavel: „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu” (Efeseni 2:8). Ea este prețioasă fiindcă „fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui” (Evrei 11:6). Și este prețioasă fiindcă prin ea primim făgăduințele.

Petru afirmă că „dumnezeiasca putere” a lui Isus ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia (vers. 3). Numai prin puterea lui Dumnezeu existăm și putem să trăim o viață sfântă. Iar ea ne este dată „prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui” (vers. 3; vezi și Ioan 17:3).

Noi suntem chemați să-L iubim pe Dumnezeu, dar cum să iubim un Dumnezeu pe care nu-L cunoaștem? Putem să-L cunoaștem prin Domnul Isus, prin Cuvântul scris, prin natură și experiențele unei vieți de credință și ascultare. Îl putem cunoaște în mod real dacă observăm cum lucrează El pentru noi zi după zi, iar urmarea va fi schimbarea noastră. Îl putem cunoaște prin harul pe care îl revarsă asupra noastră.

Apoi, Petru spune că am primit „făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe”, între care și aceea de a deveni părtași „firii dumnezeiești” (2 Petru 1:4). La început, oamenii au fost creați după chipul lui Dumnezeu, însă chipul acesta s-a șters și s-a degradat în mare măsură. Când ne naștem din nou, Isus ne oferă o viață nouă și se ocupă de restaurarea chipului Său în noi. Dacă ne dorim această schimbare, avem și noi ceva de făcut: să fugim de stricăciunea care este lume prin poftă.

Cum ar fi viața ta dacă nu ai crede?

Luni, 22 mai – Dragostea - culmea virtuților creștine

2. Citește 2 Petru 1:5-7; și compară cu Romani 5:3-5; Galateni 5:22,23 și Iacov 1:3,4. Care este tema comună a acestor pasaje?

Exista o tradiție printre filosofii din lumea antică: să întocmească liste de virtuți. O astfel de listă poartă de obicei denumirea de „catalog al virtuților”, iar în Noul Testament găsim mai multe (Romani 5:3-5; Galateni 5:22,23; Iacov 1:3,4). Cu siguranță, cititorii lui Petru erau familiarizați cu ele, însă lista lui prezintă deosebiri interesante față de cea a unui filosof. Petru a aranjat intenționat virtuțile ca într-o înlănțuire, astfel încât fiecare virtute să depindă de cea precedentă și ultima, dragostea, să constituie apogeul tuturor celorlalte.

Fiecare dintre virtuțile enumerate de Petru are un sens special:

Credința: în acest context, credința este încrederea mântuitoare în Isus (vezi Galateni 3:11; Evrei 10:38). *Fapta:* Fapta (în gr.: *arête*) era o calitate prețuită și de filosofii păgâni. Da, credința este esențială, însă ea trebuie să conducă la o viață schimbată, de exprimare practică a credinței. *Cunoștința:* Evident că Petru nu se referă la cunoaștere, în general, ci la cunoașterea care derivă dintr-o relație mântuitoare cu Isus Hristos. *Înfrânarea:* Creștinii maturi sunt în stare să-și țină în frâu impulsurile. *Răbdarea:* Răbdarea înseamnă rezistență, mai ales în fața încercărilor și persecuției. *Evlavia:* În lumea păgână, cuvântul tradus aici cu „evlavie” are sensul de comportament etic datorat credinței într-un zeu. În Noul Testament, transmite ideea de comportament etic datorat credinței în singurul Dumnezeu adevărat (1 Timotei 2:2). *Dragostea de frați:* Biserica este ca o familie, iar evlavia va da naștere la o comunitate în care membrii se respectă și se prețuiesc unul pe altul. *Iubirea de oameni:* Petru așază în punctul culminant al listei dragostea, la fel ca Pavel: „Acum dar rămân acestea trei: credința, nădejdea și dragostea, dar cea mai mare dintre ele este dragostea” (1 Corinteni 13:13).

Înainte să enumere virtuțile creștine, Petru ne îndeamnă să ne dăm „toate silințele” (2 Petru 1:5) pentru a le dobândi. Ce vrea să spună ei prin aceste cuvinte? Ce loc ocupă efortul uman în viața de credință?

Marți, 23 mai – Faceți cinste numelui de creștin!

După ce ne prezintă lista cu virtuțile pe care ar trebui să le urmărim în viața creștină, Petru ne arată care vor fi rezultatele obținerii lor.

3. Ce legătură există între ceea ce a făcut Dumnezeu pentru noi, creștinii, și modul în care ar trebui să trăim noi? 2 Petru 1:8-11

Petru îi îndeamnă pe cititorii săi să trăiască potrivit cu noua realitate de care se bucură prin Isus, fiindcă au la dispoziție „din belșug” (2 Petru 1:8) calitățile enumerate: credința, fapta, cunoștința, înfrânarea, răbdarea, evlavia, dragostea de frați și iubirea de oameni.

Problema este că nu toți creștinii trăiesc potrivit cu această nouă realitate. Unii sunt leneși (n.tr. - NTR: „ineficienți”) sau neroditori în ceea ce privește deplina cunoștință a Domnului Isus Hristos. Ei au uitat că au fost curățiți „de vechile... păcate”. Dar creștinii trebuie să ducă o viață nouă, demnă de numele pe care îl poartă. Prin Isus, ei au primit iertare, curățire și dreptul de a se face părtași naturii divine. De aceea, ei trebuie să caute să-și întărească chemarea și alegerea. Ei nu au nicio scuză ca să trăiască la fel ca înainte de convertire, nu au nicio scuză pentru a rămâne leneși și ne roditori.

„Auzim vorbindu-se mult despre credință, dar avem nevoie să auzim vorbindu-se mai mult despre fapte. Mulți se înșală singuri, trăind o religie ușoară, confortabilă și fără purtarea crucii.” - Ellen G. White, *Credința și faptele*, ed. 2005, p. 42 (50)

4. Ce idee din pasajul studiat astăzi regăsim și în scrierile lui Pavel? Romani 6:11

Îndemnul lui Pavel, similar cu al lui Petru, ar putea fi parafrizat astfel: „Faceți cinste numelui de creștin!” A fi creștin înseamnă a fi o făptură nouă în Hristos, curățită de păcat și părtașă naturii divine. Lucrurile acestea ne dau posibilitatea de a trăi la înălțimea chemării noastre. A fi creștin înseamnă a fi asemenea lui Hristos.

Recitește îndemnul lui Petru ca și cum ți-ar fi adresat personal.

Miercuri, 24 mai – Petru scrie despre moartea sa

5. În ce cuvinte vorbește Petru despre moartea sa? 2 Petru 1:13,14; compară cu 1 Corinteni 15:12-57.

În 1956, Oscar Cullman a publicat un scurt studiu cu titlul *Immortality of the Soul or Resurrection of the Dead?: The Witness of the New Testament* [Nemurirea sufletului sau învierea morților? Mărturia Noului Testament], în care a argumentat că învierea este incompatibilă cu conceptul de suflet nemuritor. El a afirmat că Noul Testament susține clar învierea morților. „Nicio altă publicație de-a mea”, comenta el ulterior, „n-a stârnit atâta entuziasm, dar nici atâta ostilitate vehementă.”

În urma analizării afirmațiilor despre moarte și înviere din Noul Testament, i se poate da dreptate lui Cullman. În Noul Testament găsim conceptul de înviere și nu conceptul de suflet nemuritor, care supraviețuiește morții trupului. De pildă, în 1 Tesaloniceni 4:16-18, Pavel îi îndeamnă pe cei cărora le-a murit cineva drag să se consoleze cu gândul că morții vor fi readuși la viață de Isus, la revenirea Sa. În 1 Corinteni 15:12-57, el vorbește pe larg despre înviere, accentuând ideea că însăși credința creștină se întemeiază pe învierea lui Isus. Dacă Isus n-a înviat, atunci credința în El este inutilă. Dar, continuă el, Hristos a înviat cu adevărat, ca prim rod al celor care au adormit. Iar învierea Sa din morți face posibilă învierea tuturor celor ce sunt în El.

În versetele 35-50, Pavel vorbește despre învierea trupului și prezintă diferențele dintre trupul pe care îl vom primi la înviere și trupul pe care îl avem acum. Trupul acesta este supus morții, dar cel transformat nu va mai fi atins de boală sau moarte.

În concluzie, în Noul Testament tema morții este abordată din perspectiva învierii, nu a nemuririi sufletului. Aspectul acesta este important de știut atunci când studiem pasajul din 2 Petru 1:13,14.

Joi, 25 mai – Credință în fața morții

6. Recitește 2 Petru 1:12-15. Ce vrea să spună Petru prin cuvintele „dezbrăcarea de cortul meu va veni deodată”?

Petru crede că i se apropie moartea și consemnează în această epistolă mesajul său final, sau testamentul.

El își aseamănă trupul cu un cort de care „se va dezbrăca” când va muri. Este atât de evident că el se referă la trup prin cuvântul „cort”, încât traducătorii moderni redau aceste versete astfel: „atâta timp cât sunt în trupul acesta” și „știu că mi se apropie moartea” (NRSV). Când amintește despre „dezbrăcarea de cortul meu”, Petru nu sugerează că, în momentul în care va muri, sufletul lui va supraviețui ca entitate separată.

7. Recitește 2 Petru 1:12-15. Ce atitudine pare a avea Petru în fața realității morții sale și ce lecție de credință ne dă el?

Precizările din 2 Petru 1:12-15 conferă o și mai mare solemnitate cuvintelor apostolului. El scrie această epistolă fiindcă știe că i se apropie sfârșitul și știe acest lucru fiindcă i-a fost descoperit de Domnul. Cuvintele lui nu trădează vreo urmă de frică, de îngrijorare sau de presimțiri rele. El este preocupat mai degrabă de bunăstarea celor pe care îi lasă în urmă. Dorește ca ei să fie tari în adevărul pe care îl au (n.tr. - în „adevărul prezent”, KJV) și îi asigură că, atâta timp cât va fi în viață, va continua să-i îndemne să fie credincioși.

Petru avea o legătură reală și profundă cu Domnul. Îl aștepta moartea și nu avea să fie prea plăcută (vezi Ioan 21:18; Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, ed. 2014, p. 397; în orig., 537-538), dar nu-și făcea griji pentru sine, ci pentru binele altora. Petru trăia, într-adevăr, credința pe care o propovăduia.

Cum ne ajută credința să înfruntăm realitatea cumplită a morții?

Vineri, 26 mai – Un gând de încheiere

Petru știa că i se apropia sfârșitul și știa ce fel de moarte îl aștepta, deoarece Isus însuși îi descoperise acest lucru (Ioan 21:18), totuși el nu-și făcea griji decât pentru bunăstarea spirituală a turmei.

De fapt, cum a murit? „Petru, ca evreu și străin, a fost osândit, biciuit și răstignit. Cu perspectiva acestei morți groaznice înaintea sa, apostolul și-a amintit de păcatul său cel mare - tăgăduirea lui Isus în ceasul încercării Sale. Atât de nedispus cândva să recunoască crucea, acum a socotit ca o bucurie să-și dea viața pentru Evanghelie, considerând numai că, pentru el, care îl tăgăduise pe Domnul, era o onoare prea mare să moară în același fel ca învățătorul Său. Petru se căise sincer de păcatul acela și fusese iertat de Hristos, după cum se vede din marea însărcinare dată lui de a hrăni oile și mieluşii turmei. Dar el nu-și putea ierta niciodată gestul său. Nici chiar gândul la agonia groaznică a ultimelor clipe ale vieții nu putea micșora amărăciunea întristării și pocăinței sale. Ca ultimă favoare, el i-a rugat pe cei care-l executau să-l pironească pe cruce cu capul în jos. Cererea i-a fost îndeplinită și în felul acesta a murit marele apostol Petru.” - Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, ed. 2014, p. 397 (537-538)

BIBLIA ȘI CARTEA PROFETI ȘI REGI – STUDIU LA RÂND

Biblia: Ecclesiastul 12 - Cântarea cântărilor 6

1. Care spune înțeleptul că este datoria fiecărui om?
2. Ce anume se cultiva în En-Ghedi?
3. Câți viteji însoțeau patașca lui Solomon?
4. Unde este menționat Crivățul [trad. Cornilescu]?

Profeți și regi, capitolul 21

5. Ce calități au oamenii pe care îi cheamă Dumnezeu în slujba Sa?